

Συμβούλιο της Επικρατείας 3280/1992, Ολομ.

Πηγή: ΝοΒ 41/93 σελ. 791

Περίληψη: Κοινωνική ασφάλιση. - Απεργία. - Ατύχημα εργατικό είναι εκείνο που οφείλεται σε βίαιο γεγονός και συμβαίνει σε βάρος του ασφαλισμένου κατά τη διάρκεια της απεργίας (μειοψ.).

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων: ο κ. Χ. ΦΑΤΟΥΡΟΣ αντιπρόεδρος

Εισηγητής: ο κ. Ν. ΝΤΟΥΒΑΣ, σύμβουλος

Δικηγόρος: ο κ. Α. Γεωργίου

(Απόσπασμα): Επειδή από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 8 § 4 και 34 § 1 του α.ν. 1846/51 (179), προκύπτει ότι ως εργατικό ατύχημα, για την αναγνώριση συνταξιοδοτικού δικαιώματος χωρίς να απαιτείται η συμπλήρωση χρονικών προϋποθέσεων, θεωρείται παν βίαιον συμβάν, από το οποίο προκλήθηκε θάνατος του ασφαλισμένου ή αναπηρία αυτού και το οποίο επήλθε κατά την εκτέλεση της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, τελεί δε προς την εργασία αμέσως ή εμμέσως σε σχέση αιτίου και αποτελέσματος (ΣτΕ 227/87, 2717/82 κ.ά.). Εργατικό δε ατύχημα, κατά την έννοια των ασφαλιστικών τούτων διατάξεων, αποτελεί και το επισυμβάν σε ασφαλισμένο βίαιο γεγονός κατά τη διάρκεια απεργίας, εφ' όσον βεβαίως το γεγονός τούτο σχετίζεται με την εντός των νομίμων πλαισίων άσκηση του δικαιώματος της απεργίας, προστατευομένου και κατοχυρωμένου ειδικώς από τη διάταξη του άρθρου 23 § 2 Σ, καθώς και από τη σχετική, με το αυτό περιεχόμενο, διάταξη του άρθρου 19 § 1, περίπτ. α' του ν. 1264/82, Α' 79. Κατά τη διάρκεια δε της κατ' αυτό τον τρόπο ασκουμένης απεργίας πρέπει, κατά την έννοια των ιδίων ως άνω ασφαλιστικών διατάξεων, να θεωρηθή ότι εξακολουθεί υφισταμένη η εργασιακή σχέση μεταξύ του απεργούντος μισθωτού και του εργοδότη του, αφού με την απεργία επιδιώκεται η βελτίωση και όχι η λύση της σχέσεως αυτής. Και τούτο διότι άλλως το ανωτέρω δικαίωμα δεν θα μπορούσε ν' ασκηθή ευχερώς. Κατά την άποψη όμως δέκα μελών του δικαστηρίου και του ενός των Παρέδρων, το κατά την διάρκεια απεργίας επισυμβαίνον σε ασφαλισμένο του Ιδρύματος βίαιο γεγονός δεν μπορεί να χαρακτηρισθή ως εργατικό ατύχημα, διότι, κατά τους ορισμούς του νόμου (άρθρο 8 § 4 και 34 § 1 του α.ν. 1846/51), το βίαιο συμβάν, διά να χαρακτηρισθή ως εργατικό ατύχημα, πρέπει να λάβει χώρα κατά την εκτέλεση της εργασίας ή εξ αφορμής της εκτελέσεως της εργασίας, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει σε περίπτωση απεργίας. Περαιτέρω δε, κατά την ειδικότερη άποψη τριών από τα μειοψηφήσαντα μέλη του Δικαστηρίου, το βίαιο συμβάν, το επελθόν σε απεργούντα ασφαλισμένο κατά την διάρκεια ομαδικής παρουσίας απεργών εις τον τόπο της εργασίας, δεν αποτελεί, εν πάση περιπτώσει, εργατικό ατύχημα και διότι η ομαδική παρουσία απεργών στον τόπο εργασίας αποτελεί ενέργεια υπερβαίνουσα τα όρια της ενσκήσεως του δικαιώματος της απεργίας.

(...) Εν όψει των γενομένων δεκτών πραγματικών τούτων περιστατικών ως προς τις συνθήκες τραυματισμού της αναιρεσίβλητης ασφαλισμένης, τα οποία δεν αμφισβήτησε και το Ίδρυμα, δηλ. ότι ο τραυματισμός της συνεπεία επιθέσεως έλαβε χώρα στον περίβολο του εργοστασίου, όπου η αναιρεσίβλητη εργαζόταν, και κατά τον χρόνο που συμμετείχε με άλλους συναδέλφους της σε νομίμως κηρυγμένη απεργία του προσωπικού του εργοστασίου και λόγω ακριβώς της συμμετοχής της στην απεργία αυτή, το διοικητικό πρωτοδικείο έκρινε ότι το συμβάν στην εν λόγω ασφαλισμένη ατύχημα, τελούσε σε άμεσο αιτιώδη σύνδεσμο με την επαγγελματική απασχόληση αυτής και ήταν εργατικό ατύχημα, διότι το δικαίωμα της απεργίας κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα και το νόμο, η άσκηση δε αυτού αποβλέπει στην διασφάλιση των οικονομικών και ασφαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι κατά τη διάρκεια της απεργίας διακόπτεται η εργασιακή σχέση του απεργού με τον εργοδότη του και, συνεπώς, ό,τι συμβεί στον εργαζόμενο κατά τη διάρκεια και εξ αφορμής της απεργίας, μέσα στον ευρύτερο χώρο της εργασίας του, έχει άμεση και σαφή σχέση με την εργασία του. Κρίνοντας έτσι το διοικητικό πρωτοδικείο, ότι δηλ. το υπό τις προεκτεθείσες συνθήκες επελθόν στην αναιρεσίβλητη βίαιο συμβάν αποτελεί εργατικό ατύχημα, ορθά, κατ' αρχήν, κατά την κρατήσασα στο Δικαστήριο άποψη, ερμήνευσε και εφάρμοσε τις πιο πάνω διατάξεις.